

Een King & Maxwell-thriller

Wereldwijd meer dan 100 miljoen boeken verkocht

DAVID THRILLER
BALDACC

King & Maxwell

Over het boek

In eerste instantie lijkt het een tragisch, maar verder niet bijzonder verhaal. De Amerikaanse tiener Tyler Wingo krijgt te horen dat zijn vader, die militair is, is gesneuveld in Afghanistan. Maar dan gebeurt er iets wat onmogelijk zou moeten zijn: Tyler ontvangt een bericht van zijn vader, zogenaamd na zijn dood.

Tyler roept de hulp in van privédetectives Sean King en Michelle Maxwell om het mysterie rond de dood van zijn vader op te lossen. Het onderzoek van de voormalig Secret Service-agenten roept allerlei zeer prangende vragen op. Zou Tylers vader inderdaad nog in leven zijn? Wat was eigenlijk zijn missie? En is Tyler mogelijk het volgende doelwit? Al snel beseffen Sean en Michelle dat ze zich in een wespennest hebben gestort dat veel groter en gevaarlijker is dan ze ooit hadden kunnen vermoeden. Hun zoektocht naar de waarheid leidt hen naar een zaak die het daglicht nooit mag aanschouwen, en naar de machtige mannen die alles op het spel zullen zetten om dat te bewerkstelligen.

Om Tyler te helpen en te beschermen, zullen Sean en Michelle hun eigen levens op het spel moeten zetten.

Over de auteur

David Baldacci is de succesvolle auteur van meer dan 25 thrillers en romans. Hij studeerde politieke wetenschappen en rechten en was gedurende negen jaar werkzaam als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C. In 1996 debuteerde hij als thrillerschrijver en intussen is zijn werk in 45 talen vertaald en zijn er wereldwijd meer dan 100 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht. Met zijn Wish You Well Foundation strijdt Baldacci samen met zijn vrouw Michelle al jaar en dag tegen analfabetisme.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht
Op eigen gezag
Duister lot
Vuil spel
Onder druk
In het hart
Nachtreizigers
De laatste man
Onbewaakt ogenblik
De samenzwering
Het uur van de zonde
De verzamelaars
Geniaal geheim
De verraders
Niets dan de waarheid
De rechtvaardigen
Familiieverraad
In het geheim
Verlos ons van het kwaad
Rechteloos
De zesde man
Die zomer
De provocatie
Onschuldig
Vergeten
De aanslag

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

David Baldacci

King & Maxwell

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

King & Maxwell

Copyright © 2013 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Cristina Carra Caso / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0116 4

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeleevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Shane, Jon en Rebecca, en de hele cast en crew van de *King & Maxwell*-televisieserie: bedankt voor het zo goed tot leven brengen van mijn personages.

1

Tweeduizend kilo.

Dat was ongeveer het gewicht van de inhoud van het krat. Het krat was met een vorkliftruck van de oplegger getild en stond nu achter in de kleinere bestelbus. De achterklep was dichtgedaan en afgesloten met twee verschillende sloten, een sleutelslot en een cijferslot. Elk slot zou onverwoestbaar zijn, maar in werkelijkheid was elk slot natuurlijk te openen en elke deur open te breken, als er maar genoeg tijd was.

De man klom achter het stuur van de bestelbus, trok het portier dicht, deed hem van binnenuit op slot, startte de motor, trapte op het gaspedaal, zette de airco aan en verstelde zijn stoel. Hij had een lange rit voor de boeg en niet veel tijd om zijn bestemming te bereiken.

En het was zo heet als de hel. Misschien wel heter. Het landschap zag er vervormd uit in de opstijgende, hete lucht. Hij keek er maar niet naar, anders moest hij misschien wel kotsen.

Hij had liever een gewapend escorte gehad, het allerliefst een Abrams-tank, maar daar was geen budget voor en dat was ook niet het plan. De grond was rotsachtig en, verderop, bergachtig. De wegen hadden meer gaten dan asfalt. Hij had wapens en meer dan genoeg munitie bij zich, maar hij was de enige inzittende en had slechts één vinger om een trekker over te kunnen halen.

Hij droeg geen uniform meer. Dat had hij ongeveer een uur geleden voor de laatste keer uitgetrokken. Hij raakte zijn 'nieuwe' kleren even aan. Ze waren versleten en niet echt schoon. Hij haalde zijn wegenkaart tevoorschijn en legde hem opengeslagen op de zitting naast zich.

Toen reed de vrachtwagen met oplegger weg en was hij alleen in the middle of nowhere in een land dat grotendeels nog in de middeleeuwen leefde.

Hij keek naar het indrukwekkende landschap om zich heen en dacht even aan hoe hij hier verzeild was geraakt. Op dat moment had het moedig geleken, heldhaftig zelfs. Maar nu vond hij zichzelf de grootste stomkop ter wereld, omdat hij deze missie met zo'n kleine overlevingskans op zich had genomen.

Maar goed, hij was hier. En hij was alleen. Hij moest een opdracht uitvoeren en daar kon hij dus maar beter aan beginnen. En als hij doodging, nou ja, dan waren zijn wereldse zorgen voorbij en was er minstens één iemand die om hem rouwde.

Behalve de wegenkaart had hij een gps. Maar dat was net een gatenkaas, alsof de satellieten boven hem niet wisten dat dit een land was en dat hier ook mensen waren die van a naar b wilden. Vandaar de ouderwetse, papieren versie op de stoel naast hem.

Hij zette de bestelbus in de versnelling en dacht aan de inhoud van het krat. Het was een bijzondere, speciale vracht die ruim tweeduizend kilo woog. Zonder deze vracht was hij ten dode opgeschreven en zelfs mét deze vracht was hij misschien ten dode opgeschreven. Maar zijn kansen waren een stuk groter mét.

Terwijl hij over de oneffen weg reed, rekende hij uit dat hij twintig uur stevig door moest rijden. Hier waren geen snelwegen. Het zou een moeizame en hobbelige rit worden. En misschien zouden er zelfs mensen zijn die op hem schoten.

Er zouden ook mensen zijn die hem aan het einde van de rit opwachten. De vracht zou worden overgeladen, net als hij. Er waren berichten heen en weer gestuurd. Beloftes gedaan. Verbintenissen aangegaan. Nu was het alleen aan hem om zich hierdoor heen te slaan en moesten de anderen zich aan hun woord houden.

Dat had tijdens de eindeloze besprekingen met mensen in overhemd en stropdas en met hun smartphones die continu piepten allemaal prima geklonken. Maar hier, in zijn eentje, met niets om zich heen behalve het meest onaangename landschap dat je je maar kunt voorstellen, klonk het allemaal bedrieglijk.

Maar hij was een soldaat en dus ging hij ermee door.

Hij reed naar de bergen in de verte. Hij had nog geen snipper persoonlijke informatie bij zich. Wel had hij documenten die hem een veilige doorgang door het gebied zouden moeten bieden.

Zouden moeten bieden, niet boden.

Wanneer hij werd aangehouden en de documenten onvoldoende bleken, zou hij zich eruit moeten kletsen. Als ze vroegen of ze mochten zien wat er in de bestelbus zat, moest hij weigeren. Als ze bleven aandringen, had hij een klein metalen doosje met een matzwarte buitenkant. Aan de zijkant zat een schakelaar en bovenop een rood knopje. Wanneer hij de schakelaar omzette en het knopje indrukte, was alles nog steeds in orde. Maar zodra zijn vinger het knopje losliet terwijl het apparaat nog aanstond, zouden hij en alles en iedereen binnen een afstand van twintig

vierkante meter van de aardbodem worden weggevaagd.

Hij reed twaalf uur door en kwam geen levende ziel tegen. Hij zag een kameel en een ezel rondwalen. Hij zag een dode slang. Hij keek naar het rottende lijk van een mens; het karkas was door aasgieren tot op het bot schoongevreten. Het verbaasde hem dat hij maar één dood mens zag. Normaal zouden er veel meer zijn geweest. Dit land had heel veel bloedbaden meegemaakt. Regelmatig probeerde een ander land dit land binnen te vallen. Ze wonnen zo'n oorlog al snel en daarna verloren ze al het andere en gingen weer naar huis met hun tanks tussen hun benen.

Tijdens deze twaalf uren zag hij de zon ondergaan en weer opkomen. Hij reed naar het oosten, zodat hij de zon tegemoet reed. Hij klapte de zonneklep naar beneden en reed door. Hij speelde de ene rock-cd na de andere keihard af. Hij luisterde twintig keer achter elkaar naar *Meat Loafs Paradise by the Dashboard Light*, zo hard als zijn oren het konden verdragen. Hij glimlachte elke keer als de stem van de honkbalverslaggever te horen was, want dat klonk hier een heel klein beetje misplaatst.

Ondanks dat Meat Loaf tegen hem schreeuwde, vielen zijn oogleden steeds dicht en schrok hij weer wakker nadat zijn bestelbus was gaan slingeren. Gelukkig was er geen ander verkeer. Er waren niet veel mensen die hier wilden wonen. Dat zou je een slecht voorteken kunnen noemen. Idioot gevaarlijk zou een andere, accuratere omschrijving zijn.

Nadat hij dertien uur achter het stuur had gezeten, was hij zo moe dat hij besloot te stoppen om een dutje te doen. Hij was goed opgeschoten en had wel een beetje tijd over. Maar net toen hij wilde stoppen, keek hij naar de weg voor zich en hij zag wat eraan kwam. Zijn vermoeidheid verdween. Zijn dutje zou even moeten wachten.

De pick-up reed recht op hem af. Hij reed precies midden op de weg en blokkeerde daardoor de weg in beide richtingen.

Twee mannen zaten voorin, drie stonden in de laadbak, allemaal hadden ze een machinepistool in de hand. Het was de *Welcome Wagon*, Afghaanse stijl.

Hij reed gedeeltelijk van de weg af, liet het raampje zakken en de hitte naar binnen golven, en wachtte. Hij zette de muziek uit en Meat Loafs bariton verdween. Deze mannen zouden de wonderbaarlijke uithalen en de seksueel getinte teksten niet kunnen waarderen.

De pick-up stopte naast zijn bestelbus. Terwijl twee van de mannen, die een tulband droegen, hun machinepistool op hem gericht hielden, stapte de man die naast de chauffeur zat uit en liep naar het portier van het andere voertuig. Ook deze man droeg een tulband; uit de banen zweet die in de stof waren getrokken bleek wel hoe heet het hier was.

De chauffeur keek naar de man die naar hem toe liep. Hij pakte de stapel documenten van de zitting naast hem. Ze lagen naast zijn volledig geladen Glock die al een kogel in de kamer had. Hij hoopte dat hij zijn wapen niet zou hoeven gebruiken, want een pistool tegen een machinegeweer zou maar één resultaat hebben: zijn dood.

‘Papieren?’ zei de man in het Pasjtoe.

Hij gaf ze aan hem. Ze waren naar behoren ondertekend en van hun eigen zegels voorzien door de verschillende hoofdmannen die zeggenschap hadden over deze stukken land. Hij ging ervan uit dat ze zouden worden gerespecteerd. Dat kwam vooral doordat in dit deel van de wereld het niet gehoorzamen aan de orders van een hoofdman meestal resulteerde in de dood van diegenen die ongehoorzaam waren geweest. En de dood was hier bijna altijd wreed en bijna nooit snel. Ze wilden graag dat je zelf voelde dat je doodging.

De man was drijfnat van het zweet, zijn ogen waren rood en zijn kleren waren al even smerig als zijn gezicht. Hij las de papieren door en knipperde even met zijn ogen toen hij de belangrijke handtekeningen zag.

Hij keek de chauffeur onderzoekend aan en gaf vervolgens de papieren terug. De blik van de man dwaalde nieuwsgierig naar de achterkant van de bestelbus. De hand van de chauffeur sloot zich om het zwarte doosje en hij drukte de knop aan de zijkant in, waardoor hij het apparaat activeerde. De man zei weer iets in het Pasjtoe. De chauffeur schudde zijn hoofd en zei dat de bestelbus niet kon worden geopend. Dat die afgesloten was en hij niet in het bezit was van de sleutel en de cijfercombinatie.

De man wees naar zijn wapen en zei dat dat zijn sleutel was.

De vinger van de chauffeur drukte het rode knopje in. Zodra ze op hem schoten, zou zijn vinger het knopje loslaten en zou deze *idiot switch* de explosieven tot ontploffing brengen en hen allemaal doden.

Hij zei in het Pasjtoe: ‘De stamhoofden waren heel duidelijk: de lading mocht pas op de eindbestemming worden onthuld. Heel duidelijk,’ herhaalde hij nog maar een keer. ‘Als jullie daar een probleem mee hebben, moeten jullie dat maar met hen opnemen.’

De man dacht hierover na en liet zijn hand naar zijn pistool in zijn holster zakken.

De chauffeur probeerde normaal te blijven ademen en zijn handen niet te laten trillen, maar de wetenschap dat je over een paar seconden naar de vergeetelheid kunt worden gestuurd, doet bepaalde fysiologische dingen met het lichaam waar je geen macht over hebt.

Er verstreken vijf gespannen seconden, waarin absoluut niet duidelijk was of de tulband zich zou terugtrekken of niet.

Ten slotte trok de man zich terug, hij stapte weer in de pick-up en zei iets tegen de man achter het stuur. Even later reed de wagen snel weg met achterlating van een grote stofwolk.

De chauffeur deactiveerde de detonator en wachtte tot ze bijna uit het zicht waren, voordat hij zijn bestelbus weer in de versnelling zette. Hij reed eerst langzaam, maar trapte vervolgens het gaspedaal dieper in. Zijn vermoeidheid was verdwenen.

Hij had de muziek niet meer nodig. Hij zette de airco lager, want hij had het opeens erg koud. Hij hield zich precies aan de voorgeschreven route. Het was geen goed idee om hier rond te dwalen. Hij scande de horizon of er nog meer pick-uptrucks met gewapende mannen zijn kant op kwamen, maar zag niets. Hij hoopte dat inmiddels doorgegeven was dat de bestelbus vrije doorgang moest worden verleend.

Bijna acht uur later bereikte hij zijn eindbestemming. Het werd al donker en het begon harder te waaien. Het was bewolkt en het leek alsof het binnen een paar minuten zou gaan plenzen.

Hij had verwacht dat er één ding zou gebeuren zodra hij hier arriveerde.

Maar dat was niet zo.

2

Het eerste wat misging, was dat zijn brandstof op was toen hij voorbij de geopende deur van het stenen gebouw stopte. Hij had extra jerrycans, maar kennelijk had iemand zich verrekend.

Het tweede wat misging, was het pistool dat in zijn gezicht werd geduwd.

Dit was geen tulband die met een machinepistool zwaaide. Dit was een blanke man, net als hij, met een .357-pistool en de haan al naar achteren getrokken.

‘Is er een probleem?’ vroeg de chauffeur.

‘Niet voor ons,’ zei de man, die zwaargebouwd was en een onderkin had, en dichterbij de veertig dan de dertig was.

‘Ons?’ De chauffeur keek om zich heen en zag dat er nog meer blanke mannen uit de schaduwen tevoorschijn kwamen. Ze waren allemaal gewapend en al hun wapens waren op hem gericht.

Dit grote aantal blanke gezichten paste hier helemaal niet.

‘Dit hoort niet bij het plan,’ zei de chauffeur.

De andere man liet zijn legitimatie zien. ‘Het plan is veranderd.’

De chauffeur bekeek de identiteitskaart en de badge. Hieruit bleek dat de man Tim Simons heette en CIA-agent was. Hij zei: ‘Als we in hetzelfde team zitten, waarom is er dan een pistool op mijn gezicht gericht?’

‘Ik heb geleerd om in dit deel van de wereld niemand te vertrouwen. Eruit, nu!’

De chauffeur hing zijn volgeladen rugzak over zijn schouder en stapte op het beton van de vloer. Hij had twee dingen in zijn handen.

Het ene was zijn Glock die nutteloos was nu er zoveel wapens op hem gericht waren.

Het tweede was het zwarte doosje. Dat was wel heel nuttig. Sterker nog, dat was de enige troef die hij had. Hij activeerde de detonator en drukte het knopje in.

Hij liet hem aan Simons zien. ‘*Fail-safe*,’ zei hij. ‘Als ik dit rode knopje loslaat, vliegen we allemaal de lucht in. Deze bestelbus zit vol bedrading en stukjes semtex. Genoeg om hier een diep gat in de grond te blazen.’

‘Onzin,’ zei Simons.

‘Zo te horen ben je niet echt goed gebriefd voor deze operatie.’

‘Volgens mij wel.’

‘Denk dan nog maar eens goed na. Kijk maar eens onder de wielkasten.’

Simons knikte naar een collega die een zaklamp pakte en onder het rechterachterwiel van de bestelbus dook. Hij kroop eronderuit en draaide zich om. Zijn blik zei genoeg.

De gewapende mannen keken weer naar de chauffeur. Het feit dat zij in de meerderheid waren, was zojuist irrelevant geworden. Hij wist dat, maar hij wist ook dat dit een hachelijk voordeel was. Kijken wie het eerst bang wordt, kan op zijn best maar één winnaar opleveren. Maar het kan net zo goed met twee verliezers eindigen. En hij had bijna geen tijd meer. Dat zag hij aan de vingers die in de richting van de trekkers gleden, aan het feit dat de mannen achteruitliepen om zich snel uit de voeten te kunnen maken. Hij wist wat ze dachten door elke beweging die ze maakten: zorg dat je buiten het bereik komt van de bommen met semtex, óf je laat hem de boel tot ontploffing brengen zodat hij zichzelf doodt óf je schakelt hem uit met één schot en dan maar hopen dat je de lading redt. In beide gevallen bleven zij leven, en dat zou hun belangrijkste doel zijn. Ze konden nog wel een keer een vracht stelen, maar geen extra leven toveren.

‘Tenzij jullie veel sneller kunnen rennen dan Usain Bolt, komen jullie nooit op tijd buiten de explosiezone,’ zei hij. Hij liet het doosje zien. ‘En dan hebben we een eeuwigheid om over onze zonden na te denken.’

Simons zei: ‘Wij willen wat er in die bus zit. Als je ons dat geeft, ben je vrij om te vertrekken.’

‘Ik vraag me af hoe dat moet.’

Simons likte langs zijn lippen en keek naar het doosje. ‘Daar staat een pick-up, met een volle tank en extra brandstof achterin, en met een gps. Daar wilden wij mee vertrekken, maar jij mag hem hebben.’

De chauffeur keek naar de zwarte wagen. Er stond een groene pick-up naast.

‘En waar rij ik dan naartoe?’ vroeg hij.

‘Ik neem aan weg uit dit rotgat.’

‘Ik heb een missie.’

‘Die missie is veranderd.’

‘Zullen we hier maar gewoon een einde aan maken?’ Hij verminderde de druk op het knopje.

‘Wacht,’ zei Simons. ‘Wacht.’ Hij stak zijn hand op.

‘Ik wacht.’

‘Stap toch gewoon in die wagen en verdwijn. Je lading is het toch niet waard om voor te sterven, wel?’

‘Misschien wel.’

‘Je hebt familieleden in de VS.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Dat weet ik gewoon. En ik ben ervan overtuigd dat je hen wilt terugzien.’

‘En hoe verklaar ik het verlies van die lading?’

‘Dat hoeft je niet, vertrouw me maar,’ antwoordde Simons.

‘Dat is het probleem juist, ik vertrouw je niet.’

‘Dan zullen we hier allemaal sterven.’

De chauffeur keek naar de pick-uptrucks. Hij geloofde geen woord van wat hem was verteld. Maar hij wilde hier heel graag levend vandaan komen, ook al was het alleen maar om de zaak later goed te maken.

Simons zei: ‘Luister, we zijn duidelijk niet de taliban. Verdomme, ik kom uit Nebraska. Mijn legitimatie is echt. We staan aan dezelfde kant hier, oké? Waarom zou ik hier anders zijn?’

Ten slotte zei de chauffeur: ‘Jij wilt dus alleen maar dat ik me rustig uit de voeten maak?’

‘Dat was mijn aanbod.’

‘Hoe stel je je dat voor?’

‘Ten eerste moet je dat knopje niet loslaten,’ stelde Simons voor.

‘Dan moet jij die trekker niet overhalen.’

De chauffeur liep naar de pick-uptruck.

De mannen weken uiteen om hem door te laten.

‘Ik neem die groene,’ zei hij.

Hij zag dat Simons in elkaar kromp, en dat was goed. Hij had de juiste beslissing genomen. De zwarte wagen was duidelijk een boobytrap.

Toen hij bij de groene wagen was, keek hij naar het contact. De sleutels zaten erin. Er was ook een gps aan het dashboard bevestigd.

Simons riep: ‘Wat is het bereik van die detonator?’

‘Dat hou ik even voor mezelf.’

Hij smeed zijn rugzak op de stoel naast hem, stapte in de wagen en startte de motor. Hij keek naar de brandstofmeter. Vol. Hij hield zijn vrije hand klaar bij de detonator.

Simons vroeg: ‘Hoe kunnen we erop vertrouwen dat je de boel niet laat ontploffen zodra je een flink stuk uit de buurt bent?’

‘Dat is een kwestie van bereik,’ antwoordde hij.

‘En dat heb je ons niet verteld.’

‘Je zult me dus moeten vertrouwen, Nebraska. Net zoals ik erop moet vertrouwen dat deze wagen niet vol explosieven zit die jullie tot ontplofing brengen zodra ik hier weg ben. Of misschien gold dat voor die andere wagen.’

Hij trapte het gaspedaal diep in, waarop het voertuig met veel lawaai het stenen gebouw uitreed. Hij verwachtte dat er op hem zou worden geschoten. Dat gebeurde niet.

Hij dacht dat zij ervan uitgingen dat ze zouden sterven als hij uit wraak het knopje zou loslaten.

Toen hij ver genoeg bij hen vandaan was, keek hij naar het zwarte doosje. Als die mannen echt van de CIA waren, was er hier veel meer aan de hand dan hij nu wist. Maar hij wilde dit uitzoeken. En de enige manier om dat te doen, was door verder te gaan. En in leven te blijven.

Hij deactiveerde de detonator en gooide hem op de stoel naast hem.

Nu moest hij alleen nog zorgen dat hij hier verdomme vandaan kwam.

Hij hoopte dat dat mogelijk was. De meeste mensen kwamen alleen maar naar dit deel van de wereld om te doden of gedood te worden.

3

Sean King reed en Michelle Maxwell zat naast hem.

Normaal was het andersom. Meestal reed zij, alsof ze aan een formule 1-wedstrijd meedeed. Dan hield Sean zich stevig vast en mompelde een paar schietgebedjes, zonder echter te geloven dat die zouden worden verhoord.

Er was een goede reden dat hij vanavond, en de afgelopen eenentwintig avonden, achter het stuur zat. Michelle was eenvoudigweg niet zichzelf, tenminste, nóg niet. Het ging steeds beter met haar, maar haar vooruitgang ging veel langzamer dan ze zou willen.

Hij keek naar haar. 'Hoe gaat het?'

Ze bleef strak voor zich uit kijken. 'Ik ben gewapend. Dus als je me dat nog één keer vraagt, schiet ik je dood, Sean.'

'Ik ben gewoon bezorgd, oké?'

'Ja, dat snap ik wel. Maar ik ben al drie weken uit dat revalidatiecentrum. Volgens mij ben ik weer helemaal in orde. Dus hou je bezorgde vragen maar voor je.'

'Je was zwaargewond, Michelle. Je had het bijna niet gehaald. Je was bijna doodgebloed. Geloof me, ik ben er steeds bij geweest. Na wat jou is overkomen, kun je beter zeggen dat je nog máár drie weken uit het revalidatiecentrum bent.'

Michelle raakte haar onderrug en bovenbeen even aan. Daar zaten littekens. Die zouden nooit meer weggaan. De herinnering aan hoe ze die verwondingen had opgelopen, waren even levendig als die eerste messteek in haar rug. Dat was gedaan door iemand van wie ze had gedacht dat die een bondgenoot was.

Maar ze leefde nog. En Sean had haar constant terzijde gestaan. Maar nu begon zijn bezorgdheid haar vreselijk te irriteren. 'Dat is waar. Maar ik heb twee volle maanden in dat revalidatiecentrum gezeten. En ik geëes snel. Dat zou jij moeten weten.'

'Het was gewoon kantje boord, Michelle. Kantje boord.'

'Hoe vaak ben ik jou al niet bijna kwijtgeraakt?' zei ze, en ze keek hem even aan. 'Dat hoort bij ons werk. Dat is het risico van het vak. Als we

op veilig willen spelen, moeten we iets anders gaan doen.’

Sean keek voor zich uit, terwijl de regen met bakken naar beneden kwam. Het was een koude, sombere avond. De wolken beloofden nog veel meer regen en schoten als coyotes langs de hemel. Ze reden door een bijzonder verlaten deel van Noord-Virginia en kwamen terug van een bespreking met een voormalige cliënt, Edgar Roy. Ze hadden hem een doodvonnis bespaard. Hij was zo dankbaar als een goed functionerende autist met ernstig beperkte, sociale vaardigheden maar kon zijn.

‘Edgar zag er goed uit,’ zei Michelle.

‘Hij zag er heel goed uit, vooral als je rekening houdt met het alternatief: een dodelijke injectie,’ antwoordde Sean, die opgelucht leek door de verandering van onderwerp.

Toen Sean een veel te snelle bocht nam op de drijfmatte, bochtige weg greep Michelle haar armsteun vast om in evenwicht te blijven.

‘Rustig aan,’ zei ze waarschuwend.

Hij deed net alsof hij stomverbaasd was. ‘En dat zeg jij?’

‘Ik rij snel omdat ik dat goed kan.’

‘Niet waar, mijn verwondingen en specialistenrekeningen bewijzen het tegendeel,’ katte hij terug.

Ze keek hem vuil aan. Daarna vroeg ze: ‘En wat doen we nu we de zaak-Edgar Roy helemaal hebben afgehandeld?’

‘We gaan gewoon door met ons werk als privédetective. Zowel Peter Bunting als de Amerikaanse regering heeft ons rijkelijk beloond, maar dat zetten we op een bankrekening voor het pensioen of als appeltje voor de dorst.’

Michelle keek naar de regen op de voorruit. ‘We kunnen er ook een boot voor kopen. Die hebben we misschien nodig om thuis te komen.’

Sean wilde iets terugzeggen, maar werd opeens afgeleid. ‘Verdomme!’

Hij rukte het stuur naar links, waarop de Land Cruiser zijwaarts over het gladde wegdek gleeed.

‘Stuur erin mee,’ zei Michelle rustig.

Sean stuurde mee in de slip en had het voertuig al snel weer onder controle. Hij trapte op de rem en bracht hen op de vluchtstrook tot stilstand. ‘Wat wás dat verdomme?’ snauwde hij.

‘Je bedoelt, wíé was dat,’ zei Michelle. Ze maakte het portier open en leunde naar buiten in de regen.

‘Michelle, wacht!’ riep Sean.

‘Stuur de lichten naar rechts. Snel!’

Ze trok het portier weer dicht en Sean reed terug de weg op.

‘Doe de grote lichten aan,’ zei ze.

Dat deed hij en in het felle licht konden ze verder vooruitkijken, voor zover de duisternis en de regen dat toelieten.

‘Daar!’ zei Michelle en ze wees naar rechts. ‘Schiet op, ernaartoe!’

Sean trapte op het gaspedaal en het voertuig spoot naar voren.

Degene die over de rechtervluchtstrook rende keek maar één keer achterom. Maar dat was genoeg.

‘Het is een kind,’ zei Sean verbaasd.

‘Een tiener,’ verbeterde Michelle hem.

‘Nou, het was bijna een dode tiener,’ zei Sean ernstig.

‘Sean, hij heeft een wapen.’

Sean boog dichterbij naar de voorruit en zag dat de jongen een wapen in zijn rechterhand had. ‘Dit ziet er niet goed uit,’ zei hij.

‘Hij lijkt doodsbang.’

Hij zei bits: ‘Wat had je verdomme dán verwacht? Hij rent midden in een onweersbui met iets van metaal in zijn hand. Hij zou absoluut bang horen te zijn. Bovendien reed ik bijna over hem heen en dan was hij niet meer bang, maar dood geweest.’

‘Zorg dat je dichterbij komt.’

‘Wat?’

‘Zorg dat je dichterbij komt.’

‘Waarom? Hij heeft een wapen, Michelle!’

‘Wij ook. Geef nu maar gas.’

Hij begon sneller te rijden, terwijl Michelle het raampje liet zakken.

De lucht werd verlicht door een bliksemflits van duizenden volts, waarna er zo’n luide donderslag volgde dat het net was alsof er een wolkenkrabber instortte.

‘Hé!’ riep Michelle tegen de jongen. ‘Hé!’

De tiener keek weer achterom, met een lijkbleek gezicht in het licht van de koplampen.

‘Wat is er gebeurd?’ riep Michelle. ‘Ben je oké?’

De jongen antwoordde door het wapen op hen te richten. Maar hij schoot niet. Hij verliet de weg en rende een weiland in, glijdend en glibberend over het natte gras.

‘Ik ga de politie bellen,’ zei Sean.

‘Wacht nog even,’ zei ze. ‘Stop maar.’

Sean nam gas terug en bracht de Land Cruiser een paar meter verderop tot stilstand.

Michelle sprong eruit.

‘Wat ben je verdomme van plan?’ brulde Sean.

‘Hij zit duidelijk in de problemen. Ik wil weten wat er aan de hand is.’

‘Realiseer je je wel dat hij misschien in de problemen zit doordat hij zojuist iemand heeft doodgeschoten en nu zo snel mogelijk bij de plaats delict vandaan wil zien te komen?’

‘Dat denk ik niet.’

Hij keek haar vol ongeloof aan. ‘Dat denk jij niet? Waar baseer je dat op?’

‘Zo terug.’

‘Wat? Michelle, wacht!’ Hij probeerde haar arm te grijpen, maar greep mis.

Even later rende ze al door het weiland. Binnen een paar seconden was ze drijfnaat van de regen.

Sean sloeg ongelovig met zijn hand op het stuur. Hij schreeuwde tegen het raam. Hij kalmeerde, bestudeerde de ligging van het terrein en gaf gas. Bij de eerstvolgende kruising sloeg hij rechts af en trapte vervolgens het gaspedaal zo diep in dat de achterkant van de wagen opzij schoot. Hij corrigeerde dit, reed door, en vervloekte zijn partner luidkeels bij elke bocht in de weg.